

passilauas käinud, hoidnud kinni ta kätt, et see ei väriseks, kui ta vanamoodsalt, aegselt ja korralikult oma allkirja maalib, et loobuda harjumuspärasest passist pisikese isikutunnistuse vastu, öeldes: *Ega mina siit enam kuhugi reisi*. Nüüd on ta ometi reisinud sinna, kuhu ei pääse lennuki, laeva ega isegi mitte raketiga, sinna kõige kaugemale maale, kuhu pole vaja viisat, ühtegi dokumenti ega allkirja ning kuhu ei saa kaasa võtta ainustki hingega ega hingeta asja.

Rasked ajad

Väljas oli juba mitmendat kuud pime mis pime. Naine tundis ennast otsekui kasvuhoonetain, kes elab vaid tänu võimsatele päevavalguslampele. Ta tundis, et kaua ei suuda ta ennast siin linnas enam petta. Varsiti oli vaja midagi, mis oleks päris. Ja seda oli vaja hästi palju.

Mees võttis õhtul koju tulles saapad jalast, läks pehmete sammudega magamistuppa ja pani läpaka tööle. Arvutimäng, jälle seesama. Üle mehe õla ekraanile kiigates nägi naine vaid naivistlikke tanke, lennukeid ja plahvatusi suurel rohelisel lahinguväljal. Ükskord oli ta näinud ka valget hobust.

Valge hobune... oli ta hüüatanud. Kes sellega seal mängus ratsutab, kas sina?

Vastuseks välkus ekraanil taas plahvatusetuli ja valge hobune lendas õhku. *Ei, see oli mingi vanamoodsa vaenlase hobune, seletas mees.*

Kes sina siis oled? küsis naine.

Ameeriklased, vastas mees.

Kas kõik? küsis naine.

Ameerika sõjavägi.

Ja keda te siis vallutate?

Saalomoni saari, ühmas mees.

